

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 518/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Imrichom Hrubým, Farská 32, Michalovce, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 53/2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka 1“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka 2“, spolu len „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. Imrichom Hrubým, Farská 32, Michalovce, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 53/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľky sú trestne stíhané pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a), b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j), § 139 ods. 1 písm. a) a § 140 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 31/2014 z 21. júla 2014 boli sťažovateľky vzaté do väzby; sťažovateľka 1 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a sťažovateľka 2 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Sťažovateľky podali 8. septembra 2014 Okresnej prokuratúre Michalovce (ďalej len „okresná prokuratúra“) žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom v nej okrem iného poukázali na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní nekonajú v ich trestnej veci prednostne a urýchlene, keďže počas dvoch mesiacov od ich vzatia do väzby nevykonali žiadny úkon. Okresný súd o žiadostiach sťažovateľiek rozhodol uznesením sp. zn. 0 Tp 31/2014 z 2. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 2. októbra 2014“) tak, že ich podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku prepustil z väzby na slobodu.

V označenom uznesení okresného súdu z 2. októbra 2014 sa okrem iného uvádza:

„Sudca pre prípravné konanie po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí dospel k záveru, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu a obvinené sú dôvodne podozrivé zo spáchania vyššie uvedenej trestnej činnosti a to na základe...

Sudca pre prípravné konanie taktiež dospel k záveru, že u obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] naďalej existuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., pretože na základe svedeckých výpovedí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] je preukázané, že obidve obvinené, či už formou trestnej činnosti (trestný čin vydierania pre ktorý im bolo vznesené obvinenia), ale aj ďalším prehováraním sa snažili pôsobiť, resp. pôsobili na svedkov...

Sudca pre prípravné konanie taktiež dospel k záveru, že u obvinenej [REDAKOVANÉ] existuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože napriek tomu, že jej bolo vznesené obvinenie uznesením OR PZ Michalovce sp. zn. ORP-498/1-VYS-MI-2014 z 8. 7. 2014 pre prečin porušovania domovej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 194 ods. 1, 2 písm. c/ Tr. zák. a iné pre skutok zo dňa 2. 7. 2014, ktorým malo dôjsť okrem iného aj k zabitiu poškodeného [REDAKOVANÉ], v nadväznosti na tento skutok je dôvodne podozrivá zo spáchania ďalšieho trestného činu a to zločinu vydierania formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 189 ods.1, 2 písm. a, b, c/ Tr. zák., keď po spáchaní prvého skutku mala ovplyvňovať svedkov tohto skutku a vydierať ich tým, že ak nezmenia svoje výpovede, tak dostanú bitku, na základe čoho je zrejmé, že obvinená pokračovala v páchaní trestnej činnosti a je dôvodná obava, že po prepustení na slobodu by naďalej páchala trestnú činnosť.

Sudca pre prípravné konanie sa v rámci vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí popri skúmaní dôvodov väzby na základe skutočností, uvádzaných obhajcom, ale aj z úradnej povinnosti zaoberal aj tým, či v uvedenom prípade je väzobná vec riešená prednostne a urýchlene bez akýchkoľvek zbytočných prieťahov v konaní a v tejto súvislosti poukazuje na nasledujúce dôležité ustanovenia Trestného poriadku, Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Listiny základných práv a slobôd. ...

Z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí vyplýva, že obidve obvinené boli zadržané dňa 19. 7. 2014 o 9,00 hod. a následne na základe návrhu Okresnej prokuratúry Michalovce boli uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 0 Tp/31/2014 z 21. 7. 2014 vzaté do väzby, avšak počas ďalších dvoch mesiacov a jedného týždňa nebol v tejto väzobnej veci vykonaný žiadny úkon. Až po podaní žiadosti obvinených o prepustenie z väzby dňa 8. 9. 2014 boli v dňoch 25. 9. až 30. 9. 2014 vykonané ďalšie úkony, z čoho vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní v uvedenej veci nekonali spolu 65 dní a to aj napriek tomu, že sa jedná o väzobnú vec. ...

Z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní po rozhodnutí prvostupňového súdu o vzatí obvinených do väzby nepostupovali v súlade s týmito ustanoveniami, keď počas dvoch mesiacov po vzatí obvinených do väzby nevykonali žiadny úkon, čím nepostupovali v predmetnej väzobnej trestnej veci prednostne a urýchlene, a preto sudca pre prípravné konanie prvostupňového súdu napriek tomu, že dôvody väzby u oboch obvinených trvajú, prepustil obidve obvinené z väzby na slobodu, pretože v prípade ich ďalšieho zotrvania vo väzbe by došlo k porušeniu článku 5 ods. 3, článku 6 ods. 1 Dohovoru, článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Ak by orgány činné v trestnom konaní boli vykonali úkony, ktoré boli vykonané v čase od 25. 9. 2014 do 30. 9. 2014 (až po žiadosti obvinených o prepustenie z väzby) v priebehu jedného alebo dvoch týždňov po vzatí obvinených do väzby, prípravné konanie v tejto veci mohlo byť už oveľa skôr skončené.“

Uznesenie okresného súdu z 2. októbra 2014 napadol sťažnosťou okresný prokurátor, pričom poukázal na to, že namietaná nečinnosť vyšetrovateľa mohla trvať maximálne 31 dní, keďže 26. augusta 2014 upovedomil osoby o úkonoch plánovaných na 9. september 2014 (výsluch obvineného [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ]), 4. septembra 2014 boli do konania pribratí znalci z odvetvia psychiatrie, 19. septembra 2014 bola formou dožiadania vypočutá splnomocnená zástupkyňa zdravotnej poisťovne Dôvera, a. s., a 9. septembra 2014 bolo sťažovateľke 1 vznesené obvinenie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Okresný prokurátor v sťažnosti ďalej poukázal na oznámenie obhajcu jedného zo spoluobvinených [REDAKOVANÉ], že v dobe od 23. júla 2014 do 13. augusta 2014 je na kúpeľnej liečbe, a preto žiada, aby výsluchy v tejto veci boli plánované až po 13. auguste 2014, ako aj na fakt, že vyšetrovateľ čerpal dovolenku od 9. augusta 2014 do 25. augusta 2014.

Krajský súd na základe sťažnosti okresného prokurátora uznesením sp. zn. 6 Tpo 53/2014 z 22. októbra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 22. októbra 2014“) zrušil uznesenie okresného súdu a sťažovateľky ponechal vo väzbe z dôvodov uvedených v uznesení okresného súdu z 21. júla 2014.

V uznesení krajského súdu z 22. októbra 2014 sa okrem iného uvádza:

„... Krajský súd sa s uvedenými závermi a s rozhodnutím okresného súdu nestotožnil. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že dôkazy významné pre rozhodnutie o väzbe obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa v porovnaní so stavom, kedy boli obvinené vzaté do väzby nezmenili v prospech obvinených...

V citovaných ustanoveniach je obsiahnuté aj právo obvineného, aby súd neodkladne a urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie z väzby, ak je táto nezákonná.

S prihliadnutím na judikatúru ESĽP k čl. 5 ods. 4 Dohovoru je potrebné uviesť, že aj keď jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti sa posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám.

Požiadavke neodkladnosti resp. urýchlenosti nemôže zodpovedať trestné konanie presahujúce na jednom stupni dobu jedného mesiaca, a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05).

Je však potrebné uviesť, že neodkladnosť postupu vo väzobných veciach nemôže sama o sebe zakladať dôvod na prepustenie dotknutej osoby z väzby. To znamená, že prietahy v postupe orgánov činných v trestnom konaní pri existencii predchádzajúceho a stále

aktuálneho rozhodnutia o väzbe nemôžu same osebe znamenať povinnosť pre daný súd bezodkladne prepustiť dotknutú osobu na slobodu (IV. ÚS 571/2012).“

Sťažovateľky namietajú, že krajský súd „sa vo svojom odôvodnení zameral len na dôvody uvedené zo strany prokuratúry, s ktorými sa stotožnil, vôbec sa nevysporiadal s tvrdeniami, ktoré vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedli sťažovateľky prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Imricha Hrubého.

... Máme za to, že nález Ústavného súdu SR, IV. ÚS 571/2012, nemôžeme aplikovať v každom prípade, tým menej v prípade sťažovateľiek, keď ide o prieťahy v trestnom väzobnom vyšetrowaní z úplne iných dôvodov, pri úplne inom druhu väzby.“

Okrem citovaného sťažovateľky oponujú argumentácii okresného prokurátora uvedenej v jeho sťažnosti, pričom poukazujú na skutočnosť, že [REDACTED] nie je ich obhajcom, a preto jeho kúpeľná liečba nemôže ospravedlňovať nečinnosť vyšetrowateľa vo vzťahu k nim. Sťažovateľky tiež namietajú, že v ich neprospech nemôže byť vyhodnotená skutočnosť, že vyšetrowateľ čerpal dovolenku.

Sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľiek podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, základných práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní Krajského súdu Košice vedenom po sp. zn. 6 Tpo/53/2014 porušené boli.

2. Krajskému súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo/53/2014 prikazuje sťažovateľky [REDACTED] a [REDACTED] prepustiť z väzby na slobodu.

3. Sťažovateľkám priznáva primerané finančné zadostučinenie každej vo výške 3.459,96 Eur, ktoré je Krajský súd Košice povinný zaplatiť sťažovateľkám do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nález.

4. Krajský súd Košice je povinný nahradiť sťažovateľkám trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur na účet právneho zástupcu sťažovateľiek JUDr. Imrich Hrubý... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľky namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 listiny v spojení s čl. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

V nadväznosti na obsah sťažnosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že ústava i dohovor poskytujú väzobne stíhaným obvineným viacero významných záruk. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplývajú vo vzťahu k väzbe také práva, akými sú právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (m. m. III. ÚS 7/00, I. ÚS 34/04). Ústavný súd zároveň už viackrát judikoval, že právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlenním (II. ÚS 55/98). Právo na

súdnu ochranu v súvislosti s periodickým skúmaním dôvodnosti väzby, ako aj právo na urýchlené skúmanie dôvodnosti väzby sú obsiahnuté v čl. 17 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zároveň vo svojej doterajšej judikatúre už mnohokrát uviedol (napr. III. ÚS 135/04), že čl. 17 ústavy týkajúci sa osobnej slobody obsahuje jej základné hmotné a procesné atribúty vrátane práva na spravodlivé súdne konanie pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia o práve na súdnu ochranu, resp. práve na spravodlivé súdne konanie uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci De Wilde et. Al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, séria A, č. 12, bod 76). Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní o väzbe *ratione materiae* zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musí vychádzať z návrhu rozhodnutia (petitu), ktorého sa sťažovateľky domáhajú. Ústavný súd je totiž v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky sa podľa petitu uvedeného v ich sťažnosti domáhajú vyslovenia porušenia svojich práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 53/2014, ale nenamietajú porušenie svojich práv uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 53/2014 z 2. októbra 2014, ktorým bolo zrušené

uznesenie okresného súdu z 2. októbra 2014 o ich prepustení z väzby a krajský súd zároveň rozhodol o ponechaní sťažovateľiek vo väzbe. Sťažovateľky sa nedomáhajú ani zrušenia označeného uznesenia krajského súdu, ktoré tvorí právny titul ich väzby. Pritom je zjavné, že k prípadnému neprípustnému zásahu do práv, ktorých porušenie sťažovateľky namietajú, mohlo dôjsť práve uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 53/2014 z 2. októbra 2014. Uvedené okolnosti by mohli postačovať na to, aby ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek odmietol ako celok bez ďalšej argumentácie.

Napriek uvedeným nedostatkom petitu ústavný súd posúdil námietky sťažovateľiek vo vzťahu k namietanému porušeniu ich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 listiny a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nespochybňuje ani vo veci sťažovateľiek svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (napr. II. ÚS 55/98). Ústavný súd ale zároveň pripomína aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Grzegorz Hulewicz proti Poľsku, rozsudok č. 6544/05 zo 7. 7. 2009), že časové lehoty týkajúce sa plynulosti postupu súdu vo veci samej (merite veci) nie sú posudzované tak striktné ako lehoty v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré sa týkajú postupu súdov v konaní súvisiacom s preskúmaním samotnej väzby.

Sťažovateľky v sťažnosti netvrdia, a teda nenamietajú, že vyšetrovateľ od 9. septembra 2014 (resp. od 4. septembra 2014, keď boli do konania pribratí znalci z odvetvia psychiatrie) nepostupuje vo veci plynulo, resp. nevykonáva úkony. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že obžaloba bola v trestnej veci sťažovateľiek podaná okresnému súdu 24. novembra 2014. Aj z tohto faktu možno vyvodíť záver, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v predmetnej trestnej veci minimálne od septembra 2014 plynulo a bez prietahov. Navyše ústavný súd zistil, že trestná vec sťažovateľiek bola právoplatne

skončená rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 4 T 173/2014 z 5. marca 2015, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani v prípade, ak by akceptoval argumentáciu sťažovateľiek, že v období od 21. júla 2014, keď boli vzaté do väzby, do začiatku septembra 2014 došlo k prieťahom v postupe orgánov činných v trestnom konaní, by nemohol dospieť k záveru o porušení sťažovateľkami označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Išlo by totiž o pochybenia, ktorým nemožno priznať ústavnoprávny rozmer. Ústavný súd v tejto súvislosti vzal do úvahy, že tak okresný súd, ako aj krajský súd sa vo svojich rozhodnutiach zhodli na závere, že dôvody väzby u oboch sťažovateľiek v tomto období trvali

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľiek uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015